

ДИЛЯН БЕНЕВ ДЖАКУЗИ

chitanka.info

Отегчен от злобата на деня, реших да се отбия в едно квартално кафене. В сравнение с други то имаше добра клиентела. Може би много по-добра, отколкото се очакваше от него. За разлика от нас хората, от които едва ли би се очаквало нещо повече от туй, що сме изградили като ценност.

Седнах на барплота, поръчах си мартини и запалих цигара — въпреки че моето пушене си беше чисто аматьорско. Щом пушиш по три цигари на ден, без да гълташ пушека — всеки заклет пушач би ти се изсмял. Да, но после повече можеш да му се изсмееш, задето не е осъзнал, че хората не могат да бъдат еднакви — пък и колкото да еднаквеят с порока!

Музиката импонираше на душата ми и на бавни глътки изпаднах в едно спокойно състояние, което рядко ме обземаше. Разбира се, то щеше да продължи своето тържество, ако за миг в заведението не влезе една жена, която, сядайки на другия край на барплота, не започна да говори на висок глас с барманката и не събра всички погледи върху себе си. Поведението ѝ красноречиво говореше, че беше редовен клиент — въпреки че отсъстваше от съзнанието ми като позната. И след като ѝ сервираха кафе, отпивайки няколко глътки от него, изведнъж стана и започна да ходи с цигара из цялото кафене. Изумих се! Значи имаше нервен тик, щом не се задържаше на едно място. Сетне се върна на стола си и след няколко минути отново тръгна, докато изненадващо не се спря до мен:

— Как е самочувствието?

— Ами що-годе го имам.

— Пък у мене е винаги на ниво.

— Е, всекиму според заслугите.

— Точно така! Ти сигурно си от махалата.

— Ами има нещо такова.

— Че що не съм те виждала.

— И аз това се питам.

— На колко си години?

— Ами на колкото ти е угодно да бъда.

— Така значи!...

— И сигурно нещо работиш...

— Естествено! Работя това, което трябва да работя — за разлика от много други.

— Говориш с недомлъвки.

— Че ти какво искаш? Още не се познаваме — и всичко да ти кажа.

— Гледай го ти!...

— А каква е тази цигара?

— Muratti. Превъзходни са! По една кутия на ден не ми стигат.

— Bravo на теб! А знаеш ли, че имаш косата и гърдите на Мерилин Монро?

— О, страшен си!... Наистина гърдите ми са разкошни. Аз редовно ходя на джакузи и там си ги масажирам.

— Джакузи казваш...

— О, да! Обожавам джакузи и всеки месец плащам по сто лева на карта, за да ходя с колата си. От която изобщо не слизам. На мен това много ми отива. Аз и сега съм с нея — макар че живея много близо оттук.

— Значи добре си живееш.

— Че животът е много кратък и грабя от него с пълни шепи.

— Ами да! И това е може би стихията ти.

— Че ти съмняваш ли се?

— Ни най-малко!

— А сега ме извини, но искам да се върна на стола си, пък ще се видим друг ден.

— Както искаш.

Сядайки на него, започна тъй умело да беседва с барманката, че чак хората се почувстваха несигурни в своята пълноценност, задето нямаха нейното самочувствие. Разбира се, аз и свикнах и след няколко минути, изпивайки си питието, ѝ кимнах и си тръгнах.

Но тази жена, при все че беше закръглена, имаше симпатично лице. И нормално бе у мен да се появи желанието да я сваля. Все пак тя ми се натискаше. А човек не бива да подминава даровете на съдбата.

Тъй се получи, че след десет дена, както си вървах по пътя, тя ме настигна с колата си и ми каза да отидем в някое бистро. Съгласих се. После влязохме в най-близкото и си поръчахме капучино. Без да искам аз да я черпя, нито тя мен. На което кимнах одобрително. И може би заради това някак си започна да ме чувства по-свойски, затуй че гледаше на мен като на някой, който едва ли би могъл да оспори ръководната ѝ роля. А тя имаше нужда от такъв човек. Пък и не само.

Тя по-скоро искаше от раз да се убеди дали изобщо съм достоен за нейното аз, казвайки ми, че имала три апартамента. А на туй с чест отговорих, че също имам имоти и че работя в една телевизия и съм издал две книги. Но от това последното същата изпадна в шоково състояние. Най-малко съм изглеждал на писател. За да повярва обаче, веднага си направих устата да ѝ покажа книгите у нас, но ми отказа. Е, няма как! Платихме си сметката и след като се изпратихме до едно място, всеки тръгна към дома си.

Но на следващата събота, като излизах от един магазин, тя случайно минаваше и още като ме видя — изгаряше от желание да види какво пиша. Бях поразен! Когато най не очакваш, и тогаз ти идва късметът. Никаква логика! След което логично дойдохме вкъщи. И още от антрето тя възкликна:

- Много ти е шик вратата.
- Облепена е с английски фурнир.
- О, превъзходен си!
- Сега заповядай в хола.
- Окей, бейби!...
- Чувствай се като у дома си.
- Но това ли е твоят хол?
- Естествено, мадам.
- О, Боже!... Че паркетът ти е много лош.
- Е, ти пък се хващаш за подробностите.
- Но не може така, моят е разкошен.
- Че аз съм творец и мога ли да смогна на всичко?
- И какви са тези губери?
- Ами нарочно, за да не се цапа гарнитурата.
- Най-много мразя това.
- Че ако знаех, че ще дойдеш, щях да ги махна.
- Я да ти видя другите стаи!
- Добре, заповядай.
- В тази ли спиш? Защо е толкова малка?
- Повече не ми и трябва.
- Пък моята е къде по-голяма...
- Да, но иска много чистене.
- А кухнята ти, кой знае каква е?!...
- Ами влез да я видиш.

- И защo хладилникът ти e празен?
- Щото вчeра изконсумирах всичко.
- А моят e винаги зареден.
- Е, така съм аз.
- Я ми покажи книгите си!
- Ето, заповядай.
- Ама такива работи ли пишеш? Аз чeта само вестници.
- Добре, мадам. Няма ли да седнеш да прием по едно уиски?
- Не, аз не пия.
- Ами поне седни до мен.
- Не! Не искам да ме пипаш.
- Чe кой друг би легнал с теб тогава?
- Идиот! Най-малко от тебе го искам.
- Или пък да ти направи дете, за да познаеш щастието.
- Пълен идиот! Аз не искам да имам деца.
- Ами как щe искаш? След като твоята невротичност от липсата на секс те e довела до една болезнена мегаломания — и затуй, чe живееш и разполагаш на гърба на вашите, без да си познала почтения труд като начин на живот, осмисляйки се напълно — **И С ТОВА, ДА ХОДИШ НА ЕДНО ДЖАКУЗИ И НИЩО ПОВЕЧЕ!**
- Отваряй вратата и повече не ми се мяркай!
- Разбира се, мадам...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.